

ตอนที่ ๒๔

จุดจบของพวกเอเลี่ยน

ปัก! ปัก! ปัก!

เสียงเคาะประตู ปลุกจางูให้ตื่นขึ้นกลางดึก
ลุกขึ้น สลัดหัวโล่ความง่วง เขาหลับไปนานเท่าไร
ไม่รู้ เอี้ยวตัวหันไปมองรอบๆ อ้อ! พวกเด็กๆ ยัง
อยู่กันครบ ปัก! ปัก! ปัก! เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้ง
จางูขี้ตา เฟงมองไปที่เสียงนั้น ประตูค่อยๆ เปิด
แง้มออกช้าๆ ใครกันที่ถือวิสาสะ มาเปิดประตูใน
ยามวิกาลเช่นนี้

อะไรกันนั้น!

งูกำลังวิ่งหนีสิ่งหนึ่ง ในอุโมงค์ มันมีร่างเป็น
ก้อนมวลงน้ำใสๆ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง เท่า
ความสูงของงู กลิ้งไล่ตามเขาไป

จางูรู้ดีที่ตื่นเต้นและประหลาดใจพร้อมๆ กัน
ที่เห็นอึ่ง ยืนปรากฏกายที่ประตูห้อง เสียงอึ่งเรียก
จางูให้ลุกขึ้น แล้วชี้มือออกไปข้างนอก บอกให้
ออกไปจากห้องนี้ แต่อาการและเสียงที่บอกนั้น งู
มันเชื่องูช้าเหลือเกิน

ชูวิ้งหนีมวนน้ำ หลุดจากอุโมงค์ มาที่พื้นว่างโล่ง แต่ต้องเผชิญหน้ากับ ปรภายสายฟ้า ที่ฉกรรจ์รอเขาอยู่ข้างหน้า เหมือนหนีเสือปะจระเข้ เขาต้องวิ่งหลบไปอีกทาง ตามเสียงกระซิบ

จากู ยังไม่หายสงสัย อังมาที่นี่ได้อย่างไร เขาตายไปแล้วนี่ที่เรือนปีศาจ เสียงอันหย่อนยานของอัง กับอาการที่เซื่องช้า บอกซ้ำ ย้ำอีกครั้ง ให้จากูรีบออกไปจากห้องนี้

ชุมองเห็นสังข์ ยืนรอเขาอยู่ข้างหน้า ในมือของเขา กำวัตถุน่าทึ่งไว้แน่น มันเป็นของที่เขาขโมยมาจากสังข์ เขาวิ่งหลบปรภายสายฟ้า เป็นแนวซีกแซก ที่เล่นไล่กวตมา ทั้งค้ำหลังและค้ำข้าง เขาทั้งวิ่ง ทั้งตะโกน บอกให้สังข์ รีบออกไปจากที่นั่น

จากูพุงตัวลุกขึ้นนั่งบนเตียงนอน อังเห็นเขายังไม่ขยับ จึงสาวเท้าเดินเข้ามาหา อย่างเซื่องช้า แต่แล้ว ทันใดนั้น ร่างของอัง ค่อยๆ ย่อยสลายเป็นเศษละอองเถ้าถ่าน เหลือแต่โครงกระดูกขาวโพลน เดินเข้ามาหาจากู

ปรภายสายฟ้า เล่นไล่มาถึงชู แล้วค่อยๆ กดพื้นร่างของเขาจากค้ำหลัง ขณะที่ปากและมือ

ก็ตะโกนให้สังข์ รีบออกไปจากที่นั่น ข้าแล้วข้าเล่า
สายฟ้าก่ดิ่งกินร่างของชู มาจนถึงขา แขน ๓ สาย
เป็นละอองเถ้าถ่าน ปลิวว่อนหายไปในอากาศ

ฮือ!!!!

จากุ กับ สังข์ ตกใจตื่นร้องลั่นห้องพร้อมๆ
กับ ปลุกเคื้อยกับโสนน้อย ให้ตื่นขึ้นมา สังข์ กับ
จากุ มองหน้ากัน เหมือนต้องการจะยืนยันว่า
เหตุการณ์ประหลาดเมื่อสักครู่ เป็นความฝัน ใ
หรือไม่

“จากุ เป็นอะไร?” สังข์ ตั้งคำถามแรก

“สังข์ละ เห็นอะไร?” เคื้อย ถามสวนออกไป

สังข์ ยังอยู่ในอาการตื่นตระหนก “เราฝันเห็น
ชู เขากำลังลำบาก เหมือนถูกพวกสัตว์ประหลาด
นอกโลก ไล่ทำร้าย แล้วเขาก็บอกให้เรารีบออกไป
จากที่นี่”

“เมื่อตะกี แม่มาหาเรา แม่มาเรียกให้รีบ
ออกไปจากห้องนี้” โสนน้อย อธิบายความฝันให้
เพื่อนๆ ฟัง

“ทำไงดี เราทุกคนฝันเหมือนกันเลย” เคื้อย
ยืนยัน “เราต้องรีบออกไปจากที่นี่”

มันเกิดเรื่องบ้าๆ แบบนี้ พร้อมกันได้ยังไง
เป็นคำถามที่ไม่ควรรอคำตอบ เพราะนั่นคือ
สัญญาณอันตราย ที่มาเตือนพวกเขา ผ่านมิติ
สัมผัสที่ไม่อาจอธิบายได้ด้วยคำพูด ลังซ์เชื่อในสิ่ง
ที่ตนเห็น รีบเก็บข้าวของสำคัญติดตัว

“นี่เราจะไปตั้งตึกๆ อย่างนี้หรือ?” เอื้อย

ถาม

ไฟในห้องดับวูบลง คราวนี้ไม่ต้องมีใครสั่งซ้ำ
สอง ทุกคนตะลึงตะลันรีบเก็บข้าวของโดยเร็ว
ลังซ์มองลอดหน้าต่างออกไปข้างนอก มีคนยืน
เกะกะเต็มลานหน้าบ้าน พวกเขาทำอะไรกัน ดู
มันไม่ปกติแน่ๆ

ทั้งสี่ชีวิต เคลื่อนกายออกจากห้อง มายืนที่
ระเบียง แสงสลัวของดวงดาวจากท้องฟ้า
มองเห็นเงาคนยืนตะคุ่มเต็มไปหมด อะไรกันนี่!
มวดก้อนน้ำกับเสียง บ๊วก! ๆ ๆ มันมาจากไหน
กัน มันพยายามจะก่อตัวเป็นร่างคนบนระเบียงนี่
ลังซ์ เอื้อย โสณน้อย จากู ยืนตะลึงทำอะไรไม่ถูก
มันเหมือนภาพฝันเมื่อสักครู่นี้ไม่มีผิด ทันใดนั้น!

“ชู” เอื้อย ตะโกน ขณะที่ร่างของชูส่วนหนึ่ง
ไพล่ออกมาจากก้อนมวดน้ำ ชู พยายามยื่นของที่

อยู่ในมือให้สังข์ สังข์ขยับตัวจะเข้าไป แต่ถูกจากรังไว้ มันอาจเป็นกับดัก สังข์ดังเด ชูตัดสินใจโยนสังข์รับมันไว้ ก่อนมวลงน้ำจะดูคเณร่าร่างของชู กิ่งลงจากระเบียง หายไปในความมืด

“ออกไปจากที่นี่ เร็ว!” สังข์ตะโกน แต่ไม่ทันแล้ว ประกายสายฟ้า กำลังก่อตัวขึ้น ดักเหยื่อของมันไว้ อีกด้านหนึ่งของระเบียง สังข์รู้ว่าเป้าหมายของมัจจุราชคือตัวเขา เร็วเท่าความคิดสังข์ กระโดดหลบจากด้านข้างของระเบียง มาอยู่บนลานดินหน้าอาคาร แต่ข้างล่างก็เจออุปสรรค คนที่ยืนตายซากพวกนี้ ก็ขวางไว้ ไม่ให้เขาหนีได้ง่ายๆ เคี้ยว เปิดทางให้เพื่อน ด้วยการวิ่งชนให้มันล้มไปอีกทาง มันก็แค่ซากศพ ร่างที่ยืนขวางทางล้มลง โส่น้อย ตามมา จุดเคี้ยวให้ลุกขึ้น ไปต่อ

ประกายสายฟ้า รุกไล่ตามมาติดๆ ร่างคนที่ยืนขวางอยู่ ไม่อาจต้านทาน ประจุไฟฟ้ารกกนั้นได้ทุกๆ ที่ที่มันผ่านไป ร่างเหล่านั้นก็จะสลายเป็นจุน สังข์ มัวพยายามหลบหลีก ให้ห่างจากมัน ทำให้พลัดหลงกับ เพื่อนชั่วขณะ ซากศพที่ยืนทมิฬทำให้สังข์ หลบหลีกได้ลำบาก แต่สายฟ้ารกกนั้น มันก็ไล่ตามติดไม่ลดละ เหมือนกับโกรธแค้น

กันมาเป็นชาติ สิ่งที่จาดูทำได้อย่างมากขณะนี้ คือ
อยู่ให้ห่างจากพวกปีศาจนั้นเข้าไป เขารู้ว่า
เป้าหมายของมันคือ ของที่อยู่ในมือสังข์ แต่ถ้า
ปล่อยให้มันได้ไป นั่นหมายถึงชีวิตของสังข์มันก็
เอาไปด้วย

บริเวณลานหน้าอาคาร เต็มไปด้วยซากฝุ่นผง
และกลิ่นเหม็นไหม้ ซากศพที่ยังยืนอยู่ถูกสายฟ้า
นรานั้น เผาไปมากกว่าครึ่ง แต่มันก็ยังไม่บรรลุนต์
จนกระทั่ง สังข์ ถอยหลังไปชนกับร่างที่ยืนเกาะกะ
ร่างหนึ่ง เขาล้มลงไป ปรักายสายฟ้าปีศาจได้
โอกาส พุ่งตรงไปหาสังข์ทันที แต่จาดูกระโดดเข้า
ขวางไว้

“จาดู ระวัง!” สังข์ ร้องตะโกน ...

แต่สายไปแล้ว

ร่างของจาดู สั่นสะท้านเหมือนถูกไฟช็อต
แล้วสลายไปอย่างรวดเร็ว มันคงโกรธจัด ที่ไป
ขัดขวางเหยื่อของมัน คราวนี้มันใจเย็นลง ไม่
ผลัดตามเหมือนทุกครั้ง ราวกับว่าเหยื่อของมัน
หมดทางหนีแล้ว ... ช่วงวินาทีวิกฤตินี้เอง สังข์ทั้ง
ตกใจ ทั้งเสียใจ ที่ต้องมาเสียจาดู ไปต่อหน้าต่อตา
โดยไม่ได้อำลากัน มันซึ่งรวดเร็วเหลือเกิน หรือว่า

มันถึงคิวของเขาแล้ว ที่พวกปีศาจจะมาเอาชีวิตไป
จิ้งหะเดียวกันนั้น เคี้ยวกับโสนน้อย ก็โผล่เข้ามา

“หนีไป”

สังข์ ตะโกนถึ้น แต่เคี้ยวกับโสนน้อย ไม่ยอม
ทิ้งเพื่อนไปง่ายๆ สายฟ้าปีศาจ ค่อยๆ คืบคลาน
เข้าหาร่างของสังข์ อย่างช้าๆ จิ้งหะเดียวกันนั้น
ห่างออกไปไม่กี่ก้าว ปีศาจมวลกก็อมน้ำมันกลับมา
อีกแล้ว มันคงผิดหวังที่ลากเอาเหยื่อก่อนหน้าหนีไป
ผิดคน แน่ละมันทั้งสองตัว ต้องการเหยื่อชิ้น
เดียวกัน

“โยนของนั้นให้มันไป”

เสียงโสนน้อย ร้องถึ้น แต่สังข์ตัดสินใจไม่ถูก
ที่ศัตรูกับศัตรูมันเผชิญหน้ากันเอง ถ้าให้อีกตัว
หนึ่งไป แต่ก็เชื่อว่าจิ้งหะรอด เพราะปีศาจอีกตัวมันก็
ยังอยู่ ... วินาทีวิกฤตเช่นนี้ เพื่อนจะไม่ยอมทิ้ง
เพื่อนเด็ดขาด พวกเขาทั้งสามคน ร่วมชีวิตเป็น
เพื่อนกันมาหลายปี ผ่านทุกข์มีสุขมาด้วยกัน เมื่อ
ยามคับขันเช่นนี้ จะตายก็ขอตายด้วยกัน มันไม่
ยุติธรรมเลยสำหรับพวกเด็กๆ ที่ต้องมารับชะตา
กรรมที่พวกเขาไม่ได้ก่อ เคี้ยวกับโสนน้อย วิ่งโผล่
เข้าไปกอดสังข์ ร่างของเด็กทั้งสาม ลั่นสะท้าน

ด้วยความกลัว เสียงร้องไห้ของพวกเขา ไม่ได้ทำให้พวกปีศาจรู้สึกสงสารแต่อย่างใด

“ถ้าเคนยังอยู่ที่นี้ก็ดีสินะ พ่อจ๋าแม่จ๋า ลูกกลัวเหลือเกิน ช่วยลูกด้วย”

มันโหดร้ายเกินไป สำหรับเด็กอายุแค่ ๑๑ ขวบ ที่ต้องมาเผชิญหน้ากับปีศาจเอเลี่ยนที่ร้ายกาจที่สุด แม้มนุษย์อย่างเรายังรู้สึกเลยว่า ขอเลือกตายด้วยวิธีอื่นดีกว่า ที่จะต้องมาเผชิญหน้ากับมัน ลังซ์ เชื้อย โสนน้อย ไม่เคยรู้สึกกลัวอะไร เช่นนี้มาก่อนเลยในชีวิต

ขณะที่ ปีศาจมวนน้ำ กับปีศาจสายฟ้าเผชิญหน้ากัน ดูเหมือนว่าพวกมันดังเลครูหนึ่งราวกับว่า ใครจะเข้าถึงเหยื่อก่อนกัน ทันใดนั้น ลูกไฟกลมสีน้ำเงิน เส้นผ่าศูนย์กลางเท่าความสูงของคนหนึ่งคน ก็สว่างวาบขึ้น ในบริเวณนั้น หักเหคความสนใจของปีศาจทั้งสอง เมื่อดวงไฟสีน้ำเงินนั้นหดเล็กลง และหายวับไป ก็ปรากฏร่างของนาเคนทร์

เขามาทันเวลาพอดี เด็กทั้ง ๓ คน ดีใจจนบอกไม่ถูก

“อยู่นิ่งๆ” เคนสั่ง

เคน ชูสิ่งหนึ่งที่อยู่ในมือ มันคือวัตถุนำทาง
นั่นเอง ดั่งซึ่งรู้สึกแปลกใจ “ของมันไปอยู่ในมือของ
เคนตั้งแต่เมื่อไร แต่เฮ้ะ อีกอันมันก็ยังอยู่ใน
กระเป๋าหนังอยู่ ... ที่แท้มันมีสองอัน! รันี้”

เคน ชูสิ่งที่อยู่ในมือร้อนไปมา เป็นการยั่วให้
ปีศาจนอกจักรวาล ให้มันเปลี่ยนเป้าหมาย ว่าสิ่ง
ที่มันต้องการจริงๆ ไม่ใช่เด็ก แต่คือสิ่งนี้ ... มัน
ได้ผล เอเลี่ยนมวนน้ำ กับ เอเลี่ยนสายฟ้า ชยับ
ห่างออกมาจากเด็ก แล้วค่อยๆ เคลื่อนเข้าหาเคน
แต่เคนรู้ความรู้สึกและนิสัยของพวกมันดี
รวมทั้งรู้จุดอ่อนของมันด้วย พวกมันไม่กล้าเข้า
พันตุกันตรงๆ แน่ เคนจึงจำเป็นต้องยั่วให้มันลืม
ตัว และตอนนี้มันก็ถึงเวลาของพวกมันแล้ว

เคน ขว้างวัตถุนำทางรูปแท่งกลมสามแฉก
ออกไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ เพื่อให้พ้นระยะ
อันตราย เอเลี่ยนประกายสายฟ้า กับเอเลี่ยนมวน
ก้อนน้ำ พุ่งเข้าหาวัตถุเป้าหมายอย่างลืมตัว มัน
วิ่งชนประสานกัน ก่อเกิดปฏิกิริยานิวเคลียร์ ที่อัด
แน่นและพลุ่งพล่าน ก่อนระเบิดวินาทีกระตัก ก็
บังเกิดแสงสว่างวาบราวกับกลางวัน

“บี้ม! ม ม ม ม”

เสียงระเบิดตังสนั่น ราวกับระเบิดปรมาณูถูก
ทิ้งที่เกาะฮีโรชิมา ประเทศญี่ปุ่น มันได้หยุดห้วง
เวลา ความคิด และประสาทสัมผัส ไปชั่วขณะ

เมื่อทุกอย่างสงบลง แสงแรกแห่งอรุณ ก็โผล่
พื้นเหลี่ยมเขาหิน ลานดินเต็มไปด้วยฝุ่นผง ผู้คนที่
ยืนแข็งทื่อที่เหลืออยู่เมื่อสักครู่ หายไปหมด สังข์
มองไปรอบๆ คงเหลือแต่อาคารบ้านเรือนที่ว่าง
เปล่า ไร้ผู้คน เงียบสงัด ไม่มีแม้แต่เสียงพูดหรือ
เสียงดนตรี เคนก็หายไป เห็นแต่วัตถุประหลาดวง
แหวนท่อสีดำ สูงเท่าตัวคนยืน วางจอคอยู่ เขา
เล่นตลกอะไรกับพวกเด็กๆ อีกแล้วหรือนี่ สังข์
เคี้ยว โสन्न้อย ยืนตำรวจร้างที่มอมแมมของ
ตัวเอง ที่รอดชีวิตมาได้อย่างหวุดหวิด

ที่เหลี่ยมหินบนเนินข้างลานดินด้านทิศ
ตะวันออก มีบรูษ่างสูงใหญ่ โผล่ทะลุแสงตะวัน
ยามเช้า ขึ้นมา จากขอบเนินลานดิน ... โสन्न้อย
ตะโกนลั่น “เคน น น น” เต็กทั้งสาม วิ่งเข้าไปหา
เคน เขาชูวัตถุนำทางให้พวกเด็กๆ เห็น แล้วทรุด
ตัวลงนั่ง กางแขนออก รอรับขวัญเด็กทั้งสามคน
ด้วยความปลื้มปีติ

“เคน ฮือ ๆ ๆ” โสन्न้อย ร้องให้สะอึกสะอื้น
“นี่กว่าจะไม่เจอ เคน อีกแล้ว”

“ขอบคุณมากนะ ที่ช่วยพวกหนูไว้” เค็ดย ยังร้องให้ดีใจไม่หยุด

“เธอสามคน ปลอดภัยกันดีนะ” เคน ถามและปลอบขวัญ “ฉันขอโทษ ที่ไม่ได้ปกป้องเธอตั้งแต่แรก”

“ไม่เป็นไร เคนมาทันเวลาพอดีก็ดีแล้ว” ดั้งซ์พูด “ไม่งั้น พวกเราต้องตายแน่ๆ”

“จាកู้กับพวกเขา หายไปไหนล่ะ?”

ดั้งซ์ก้มหน้านิ่ง น้ำตาซึม เคนเข้าใจในความรู้สึกของดั้งซ์ เขาไม่น่าถามในตอนนี้เลย เขาน่าจะรู้ว่าคณะพีเลียง ที่เขาส่งมากับเด็กๆ อาจต้องมาตายในระหว่างทาง เพราะเส้นทางมันโหดร้ายเกินไป เคนเองก็รู้สึกเสียใจไม่น้อย จนพูดไม่ออก หากจะกล่าวยกย่อง จาคูและเพื่อนๆ คือบุรุษผู้เสียสละ มันยังน้อยเกินไป เพราะพวกเขาไม่ได้รับอะไรตอบแทนเลย แม้แต่ชีวิตรอดกลับไปพบลูกเมียมิตรสหาย ถ้าเคนมากับพวกเด็กๆ เสียแต่ตอนนั้น เหตุการณ์ร้ายๆ เหล่านี้ คงไม่รุนแรงหรืออาจไม่เกิดขึ้นก็ได้

“ฉันเสียใจ ฉันเสียใจจริงๆ”

“เคน มาได้ยังไง?”

คำถามของ โสณน้อย หักเหบบรรยากาศเศร้าๆ
ได้ชั่วขณะ

“ฉันก็มี โอนี่ นี้ง” เคนชู่วัตถุที่เป็นเครื่องนำ
ทางอีกอัน ให้พวกเด็กๆ ดู “แล้วก็มีไอนั้น
เรียกว่าประตูข้ามเวลา” เคนชี้ไปที่เครื่องจักร
กลวงแหวนท่อสีดำ ที่วางอยู่ห่างออกไปไม่ไกล

ดั่งซ์ เดินเข้าไปใกล้ๆ แล้วดูบคลำมันอีกครั้ง
เขาเคยเห็นเจ้าสิ่งนั้นแล้วครั้งหนึ่ง ตอนที่อยู่ใน
บ้านของเคน ที่หมู่บ้านป่า ตอนนั้นเคนยังล้อเล่น
เลยว่า อย่าเข้าไปใกล้มัน อย่าไปยุ่งกับมัน ระวัง
จะถูกมันกินเข้าไป ทั้งๆ ที่มันก็ไม่มีฟันสักซี่ เคน
คงให้มันกลืนเข้าไปในท้องแล้วก็ถ่ายออกมาที่นี่

“ทำไมเคนไม่บอกตั้งแต่แรก ว่าวงแหวนนั้น
มันพาเคนไปไหนต่อไหนได้ โดยไม่ต้องนั่งรถ หรือ
เดินไป แล้วนี่มันพาเคน กลับไปเป็นเด็ก ได้หรือ
เปล่า”

“ไม่ได้หรอก คนเราเกิดมา มันก็ต้องแก่ต้อง
ตายกันทุกคน แต่เจ้าสิ่งนี้มันช่วยได้แค่ พาเราไป
ในสถานที่หรือเวลา ที่เราอยากไป”

“ที่แท้ เคนก็เป็นนักประดิษฐ์” เคื่อย สรุป

“ไหน ลองเอาอีกอันมาดูซิ” เคนตัดบท รีบ
ถามหาวัตถุถูกขโมยอีกอันหนึ่ง “นั่น ไฟมันกระพริบ
อยู่ ประเดี๋ยวมันก็จะดับไป ถ้าฉันไปแล้ว”

“เคน จะไปไหน?” โสณน้อย ถาม

“ฉันก็จะกลับบ้านไง” เคนพูดไปตามจริง โดย
ไม่ทันได้คิดว่า พวกเด็กๆ จะรู้สึกอย่างไร “พวก
เธอเอง ก็ต้องไปจากที่นี่เหมือนกัน เราจะอยู่ที่นี้
นานไม่ได้”

“ว้า! ... เคน ไม่ไปกับพวกเราหรือ?”

“ไม่หรอก เราแยกทางกันตรงนี้แหละ
ภารกิจของฉันมันจบแล้ว ต่อจากนี้ พวกเธอต้อง
พึ่งตัวเอง แล้วละ ไม่ต้องถามฉันว่า ฉันเป็นใคร
ไปทำอะไรมา ขอให้พวกเขาจงจำไว้ว่า เคน ยัง
เป็นเพื่อนเธอเสมอ ไม่ว่าจะตรงนี้ หรือที่ไหน หรือ
เวลาอะไร เราจะคิดถึงกันเสมอ ... ตกลงไหม?”

เคนพูดยาว จนพวกเด็กๆ รู้สึกอ่อนคลาย
หายเศร้าชั่วขณะ แต่ความรักความผูกพัน และ
ความกตัญญู ยังฝังแน่นอยู่ในวิญญาณของ
พวกเขา จนไม่อาจลบเลือนไปจากความทรงจำ
ความรู้สึกอบอุ่นในอ้อมกอดกลับมาอีกครั้ง คราวนี้
มันยาวนานกว่าครั้งก่อนๆ ราวกับว่า กอดนี่คือ

กอดอำลาสุดท้ายจริงๆ ที่ต่อจากนี้ไป พวกเขา
อาจจะไม่มีโอกาสพบกันอีก

“พวกเขา มาทางไหนก็กลับไปทางนั้น เดินไป
ตามลำธาร จากนี้ไป ไม่ไกลพวกเขา ก็จะปลอดภัย
สังข์ อย่าลืมขของสิ่งนี้ ติดตัวไว้เสมอ มันจะเป็น
เครื่องนำโชคสำหรับเธอ เอื้อย หนูเป็นเด็กดี กล้า
หาญมาก โสนน้อย ฉันต้องไปละนะ ฉันยังชอบ
กลิ่นเสื้อเหม็นๆ นี้ ไม่ต้องซื้อมาฝากฉันก็ได้ ไป
เถอะตามหาแม่ของพวกเขาเธอให้เจอ”

เด็กทั้ง ๓ คน โบกมือลาเคน

เคน พาตัวเองไปยืนที่ปากท่อสีดำ จับวัตถุนำ
ทางขึ้นไปตรงกลางของวงกลมนั้น มันคือกัญญา
สำหรับเปิดเครื่องนั่นเอง ลึกครู่ ท่อวงแหวนสีดำ
ก็ส่งเสียงครางเหมือนเครื่องบินเจ็ทถูกสตาร์ท
เกิดลำแสงรูปสามเหลี่ยมด้านเท่า ในกรอบของ
แท่งวงกลม ลำแสงเส้นสามเหลี่ยม ค่อยๆ หดตัว
ไปยังจุดศูนย์กลาง ตามแนวกัญญา ที่เคนค่อยๆ
หมุนไปทางซ้าย มันเป็นความน่าอัศจรรย์สำหรับ
เด็กๆ ที่เห็นลำแสงสามเหลี่ยมนั้น หดตัวลงและ
คู่เคนพร้อมกับตัววงแหวนนั้น หายวับไปพร้อม
กับเสียง

ตั้ง หยิบวัตถุนำทางอีกอันขึ้นมาดู จริงๆ ด้วย! แสงกระพริบจากหลอดไฟเล็กๆ ค่อยๆ แผ่ลงและดับไปในที่สุด มันไม่ต้องทำหน้าที่เป็นวัตถุนำทางอีกต่อไปแล้ว แต่เคนบอกว่ามันคือวัตถุนำโชค ตั้งก็ยังไม่เข้าใจอยู่ที่ว่า มันจะนำโชคอะไรมาให้

ตั้ง เอื้อย และ โสณน้อย เก็บข้าวของที่เหลือ และจำเป็น พวกกันเดินย้อนกลับไปเส้นทางเดิม เมื่อเดินผ่านประตูหินโค้ง อากาศเมารู้สึกวิงเวียนก็กลับมาอีกครั้ง แต่หนนี้ไม่รุนแรงเหมือนเมื่อตอนขาเข้าไป และเมื่อพวกเขาเดินจากไป น้ำในลำธารก็ไหลเป็นปกติ.

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๒๕ สองพี่น้องชาวเด

(บทที่ ๘ พบเพื่อนใหม่)

กลับไปที่ เว็บบอร์ด คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>